

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 105

10 11

TUẦN LỄ TỪ 26-3

ĐẾN 2-4-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VÕ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH, ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
074++

ĐẠI HỘI BẢO CHÍ

Đại Hội Báo Chí 1970 đã long trọng khai mạc vào hồi 9 giờ sáng ngày 24 tháng 3 năm 1970 tại khách sạn Hoàn Mỹ. Có nưong đã thắng lợi 10 ngàn tấn giấy báo miễn thuế mà xông lên, có thể nói, Đại Hội Báo Chí sẽ là cái gì ghê gớm của Đệ Tứ Quyền. Người người lớp lớp trầy hội nào nức và hãnh diện. Bình minh của báo chí Việt Nam đã phá vỡ bóng tối chèn ép, kiểm duyệt, chỉ thị, thông cảm. Đẻ mặt trời chiếu sáng tự do ngôn luận.

Nhưng mặt trời mọc chỉ là

« soleil noir » ! Một xô xiên, khích bác, giành chiếu trên chiếu dưới cái nhau như mỡ bò đã xây ra. Đại Hội phải giải tán. Hôm sau lại... Đại Hội. Không khí tanh tươi có mùi nặng hơn. Những phân chia báo ngày, báo định kỳ là vết ô nhục. Nó bộc rõ một thảm trạng khôn nạn, thảm trạng chung của cả dân tộc nhược tiểu và trong bất cứ một lãnh vực nào: Đoàn kết tranh đấu nhưng chia rẽ tranh quyền lợi. Do đó, cái ý nghĩa tốt đẹp của Hội Đồng Báo Chí, món quà của chủ

đệ nhị cộng hòa trao tận tay báo chí, đã tiêu tủng. Báo chí để lộ tẩy sắt dưới mặt bài suốt thượng.

Báo ngày miệt thị báo tuần lem nhem. Báo tuần miệt thị báo ngày dâm ô, cướp nghề coi bói của thầy bói vỉa hè. Vấn đề bắt xúng, bần đến Tết Co ngo không dứt. Xứng đáng, hãy đem trên đầu ngón tay xem sao ! Đề cứu vãn Hội Đồng Báo Chí, đề Hội Đồng Báo Chí khỏi có cái nhân thói từ khi nó còn là hoa, có lẽ, báo giới phải trả ngay nhiệm vụ phân phối bông

giấy cho Bộ Thông Tin. Mãi mãi nhiệm vụ này sẽ do nhà nước thực thi. Vì nó dính liền với thuế cũ, thuế mới. Mà báo chí không có quyền làm luật hay thi hành luật. Chỉ khi nào nhiệm vụ phân phối bông giấy được trả lại nhà nước, không khí đại hội mới thơm tho. Và Hội Đồng Báo Chí mới hình thành bằng những tâm hồn thiết tha với nghề báo của những người viết báo lương thiện và chân chính.

CON ONG

NGƯỜI và VIỆC

Trong tuần qua, C.O thấy có mấy việc cần ghi nhận như sau:

Vụ Việt Kiều sinh sống ở Cao Miên bị dân Miên ngược đãi, cướp bóc, hành hung. Có báo nêu lên vấn đề chính quyền ta phải bảo vệ số Việt Kiều đó và chỉ trích Bộ Ngoại Giao sao không thấy lên tiếng phản đối. Chúng tôi nghĩ rằng đòi hỏi và chỉ trích như vậy là sai. Vì nước hiện đang loạn. Sống nhờ một nước không phải là nước mình, làm giàu trên nước đó khi nước đó có loạn, tất nhiên mình phải lãnh đủ. Việt Kiều ở Nam Vang bị ngược đãi là chuyện tất nhiên, nhất là khi trong số đó lại có nhiều anh thiên Cộng, tuy gốc rễ ở miền Nam V N, nhưng mặt vẫn đại đột quay về Bắc. Ngày xưa, Thánh nhân như Đức Không Tử còn phải ngán không dám dây dưa với những nước loạn. « Ngụy bang bấp nhậ, loạn bang bất cư... » Cam bu Chia chơi trò ma giáo Cảnh đư với tinh, trung lập thủ lợi từ lâu rồi. Cam Bu Chia thế nguy như « trứng để đầu đường » từ lâu người ngoại quốc ở đó là chấp nhận cái nguy có thể đến, nay nó đến, bị hậu quả, còn kêu than ai thương??

Việc thứ hai có liên can đến báo chí Giao Chỉ. Cái gọi là Asian Press Conference được tổ chức ở Saigon, nhà báo nhiều quốc gia được mời đến nhưng vắng mặt chủ, tức là không có sự tham dự của báo chí Giao Chỉ. Lẽ ra, những người làm báo chân chính, không ăn lương của chính quyền ở Giao Chỉ phải được đứng ra làm Chủ tiếp Khách, vì những người làm báo Á Châu tới Saigon dự hội thảo đều làm báo tư nhân, độc lập, không phải là người của chính quyền. Nhưng báo chí Giao Chỉ vốn bị khinh thường tất nhiên bị khinh từ nhà mình khinh đi. Những người làm báo Giao Chỉ đã không được hỏi đến và tiếp đón nhà báo khách, chỉ thấy những khuôn mặt nhô lại trong chính quyền Giao Chỉ, những người cả đời không viết một bài báo, không biết gì hết về báo chí. Như vậy tức là trong cái Asian Press Conference đó, chủ khách không hợp nhau. Lẽ ra mấy ông nhà báo khách phải ở nhà để cho những viên chức Thông Tin Nho lại trong chánh Phủ nước họ đi dự cái Hội Thảo kia mới đúng. Động từ Press của Anh Ngữ có nghĩa là ấn loát là báo chí, nhưng cũng có nghĩa là úi quần áo, đè nén, lời thúc, dục đã. Nên nếu hội thảo chỉ có toàn nhơ lại, tưởng cái danh hiệu Asian Press Conference cũng vẫn đúng và vẫn có thể giữ lại.

Việc thứ ba: sự sãi gốc Miên vẫn tiếp tục tranh đấu, xuống đường bạo động. Cuộc tranh đấu này kéo dài đã luôn 3 tháng mà chưa thấy được qua một hứa hẹn thắng lợi nào và sự sãi gốc Miên đã tỏ ra rất lì. Xong, họ gặp một đối thủ đã coi « lì » là một điều kiện cốt yếu để làm chính trị. T. T. Thiệu đã nói trước đây cả năm rằng: « làm chính trị là phải biết... lì ». Sự sãi lì, nhà lãnh đạo hành pháp cũng lì, khi hai « lì » chọi nhau, tất nhiên cái « lì » nào « lì » hơn sẽ thắng. Dân chúng không can dự gì đến cuộc tranh đấu trên, nếu có bị vạ lây, như dân Vĩnh Bình chẳng hạn, nên rấn « lì » mà chịu đựng, vì có sốt ruột cũng chẳng đi đến đâu.

C.O

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Cưới Cọp.
Bán đảo Đông dương trong năm con chó này đúng là tam tai. Việt Nam loạn lạc triền miên. Xứ Lào cũng đánh nhau toi bời xư quách. Chỉ còn nước của ông Hoàng Chùa Tháp « rờng rờng với tài lãnh đạo khôn lỏi của ông Shianouk, Quốc trưởng kiêm tài tử thi thần dân được yên ổn để sản xuất mẫm bò hóc, ai ngờ bây giờ cũng đang lâm vào tang gia bối rối, rất có triển vọng chém giết nhau dài dài.

Ông Shianouk có một biệt tài lãnh đạo là mỗi khi Ông bực cái của mình hay muốn làm eo một điều gì, ông thường bắt chước Cậu con cầu tự của bà Phó Đuan - Thời Vũ trong Phụng, ông Hoàng đang du học tại Saigon, có lẽ đã đọc Số Đỏ nên bị ảnh hưởng — mà đi một đường... Em chả, Em chả... Trăm chắt trăm làm Quốc Vương đầu, Trăm từ chức đây!

Mới rồi, ông Hoàng chơi trò cưới lụng cọp, để cho Việt Cộng được vào Hoàng Triều Cương Thổ. Những tướng nhờ cọp mà bắt địa được thiên hạ, nào ngờ cọp Cao Bắc Lạng ác quá, được chân lân lên đầu, chẳng những đã cướp đất của ông mà lại muốn mẫm luôn cả ông nữa, thế là ông giận, ông đòi đuổi. Đuôi không được ông buồn và ông đang tính bôn cũ soạn lại, ông đòi từ chức chắt thêm làm Quốc Trưởng, nhưng dân Căm Bu Chia đã nhảm chán cái trò diễn xuất của tài tử Shianouk rồi, nên, nhân đó, một số người cũng đã bèn nhảy lên lưng con cọp khác mà tiến ông đi chuyển tàu suốt luôn.

Cưới cọp vừa hồi hộp vừa nguy hiểm thật, nếu không ngã thì sướng mà nếu đã ngã thì đau lắm. Thế nhưng đau mà sướng nên vẫn lăm lăm kẻ ham.

Ông Hoàng Shianouk vừa mới cưới cọp đi ngoai du thiên hạ thì ở nhà bị một bọn thợ săn đốt rừng. Thoạt đầu đoàn người chỉ muốn khai quang để tìm... trứng cọp nhưng sau thấy cọp...hiền, vừa bằng lòng cho cưỡi hứa cho cả đàn nên đoàn người khoái quá liền nhảy lên lưng cọp mới luôn. Thế là bắt buộc cọp nọ phải rượt cọp kia. Ông Shianouk bèn bị lưu vong thật.

Thông thường những người bị lưu vong có hai sở ước:

Thứ 1: muốn được lưu vong ở các nước vừa giàu vừa mạnh vừa có lòng với mình để còn nhờ vả sau này một mai khi Trời ngó lại sẽ có dịp đem ngoại quân viễn chinh về giải phóng quê nhà.

Thứ 2: được tá túc ở các nước lân bang gần nhà tiện đường vọt về cũng với mục đích sẽ tái chiếm ngai vàng.

Ông Shianouk hiện đang ở Nga nhưng chưa thấy gì chứng tỏ là ông muốn ở đó.

Biết đâu ông chẳng sẽ chọn con đường thứ hai.

Xét về các nước lân bang với Căm bốt thì có Thái Lan, nhưng với nước này, hai bên cũng đã đánh nhau chỉ từ về một ngôi đền rồi, chắc là ông chắt tới.

Nước Lào cũng đang nát ngấu như mẫm ngóc, hẳn ông cũng sẽ kiêu từ. Như vậy chỉ còn có Việt Nam.

Với V N tuy có đôi lời xích mích nhưng cũng chưa đến nỗi nào. Hơn nữa VN lại có khá nhiều người Việt gốc Miên, tức là đồng chủng với ông Hoàng thì thế nào họ chẳng giúp ông,

CHUYỆN Ô. HOÀNG

Lục Xi

VẠN TỐC MAI

ĐẠI HỘI BÁO CHÍ

9 giờ sáng chủ nhật, 22 tháng 3 năm 1970, một đại hội báo chí đã được « xây ra » tại phòng hội Phương Hoàng, lầu 4, khách sạn Hoàn Mỹ (Majestic tiếp thu đường Tự Do Sg) Phòng hội sạch sẽ, thơm tho không xứng đáng cho một số chủ báo dâm ô và một số ký giả... người nhà của một số chủ Tuần báo Lucky Luke nham nhở. Tuy nhiên, số đại biểu kẻ trên vẫn « phóng ư » lên sự thom tho, lên nơi dành cho các cuộc hội họp to tở bở.

Mở đầu là đứng dậy chào ông Tổng trưởng Thọ Lặn tới. Rồi chào cò. Rồi ông Thọ Lặn đọc bài diễn văn ngắn kích khê « báo chí đổi lập không có nghĩa là yêu xách, xin xỏ, gây áp lực lũng túng xòè ». Rồi ông Thọ Lặn ra về « thơ thối, hân hoan ». Ông Thọ Lặn về xong, ông giám đốc đẹp trai, khả ái Lưu Vinh Lữ làm một cuộc « áp pen » các báo. Trên 100 tuần, nguyệt, nhật báo. Rất nhiều tên làm rặng rở cho để từ quyền. Tỉ dụ báo Tuổi Thơ chuyên « can ke » truyện Lucky Luke và phóng tác đối thoại rất mất dạy! Tỉ dụ báo Tuyết phích chuyên về chương ngựa và phân ngựa Phó Thọ. Và độ chừng 20 tờ báo, khi xưng danh, người ta tưởng báo xuất bản ở thế kỷ thứ 16!

BẤT XỨNG

Chẳng lẽ « trục xuất » loại báo này ra khỏi Đại Hội Báo Chí cao cả, một đại hội gồm những con người tranh đấu thẳng lợi... 10 ngàn tấn giấy để báo lem nhem như Tuyết Phích phục vụ đồng bào các giới? Do đó, « người ồn ào » Quốc Phong Nguyễn văn Hanh đã nêu vấn đề bất xứng cho những ông Chủ nhiệm nhật, tuần báo, tạp chí đã đình bản từ thâm niên cốc để mà vẫn có mặt để hy vọng được chia chác... bông giấy miễn thuế! « người ồn ào » Đặng Văn Nhâm cũng phát chương bất xứng. Thấy cái không khí Tuyết phích và nhật báo 18 tiểu thuyết kích dâm nó hôi mui... trường đua quá, ông Duyên Anh, chủ nhiệm báo Tuổi Ngọc mới đình bản có hai tháng và vẫn còn hợp lệ đối với Bộ Thông Tin và chưa quá ba tháng chiếu quy chế báo chí đã đăng đàn. Ông Tuổi Ngọc đồng đặc nói:

— « Thừa đại hội,

Tôi thấy ông Quốc Phong và ông Đặng Nhâm nói đúng. Báo của tôi, tuy mới đình bản có hai tháng và đang sửa soạn ra lại (Lời của Vạn Tốc Mai: Chắc là người được mùi bông giấy miễn thuế), tôi cũng xin rút lui ngay. Vì tôi là người có liêm sỉ, không muốn để ai đuổi mình... »

Đại hội võ tay hoan hô « con người liêm sỉ ». Ông Duyên Anh vỗ đít ra về « thơ thối hân hoan ». Nhật báo Hòa Bình viết: « Nhà văn Duyên Anh công khai ra về ». Sau đó, chửi nhau loạn cào cào. Một số các ông chủ báo xét thấy không thể mặt trơn bóng hơn, bèn âm thầm rút lui. Kết quả, đại hội giải tán. Ông Duyên Anh đã thành công trong thế phá bình. Ý của ông Duyên Anh là gọi sự liêm sỉ của các chủ báo có đấm ăn... bông giấy. Nhưng cốc có ông nào chịu noi gương cả, dù báo của các ông ấy chết toi từ lâu. Do đó, muốn hóa giải cho nhà Báo Chí đỡ kẹt mà cốc thành. Than ôi, sự liêm sỉ của một số chủ báo!

NẾU NGOAN CÓ

Nếu ông Duyên Anh ngoan cố, ông có quyền đăng đàn lớn tiếng như vậy:

— Tôi xét thấy vấn đề bất xứng nó rộng rãi lắm. Thí dụ những tờ báo tư cách có thể ngồi chung với những tờ báo 18 tiểu thuyết khiêu dâm và y học trá hình nhằm thỏa mãn nhu cầu... thú dâm của độc giả. Và ma quái phản khoa học. Và câu bất thành cú. Và bịa tin, xuyên tạc, từ vi lão lều? Và lại, Thông Tin mời chúng tôi dự Đại Hội thì chúng tôi dự. Chừng Thông Tin đuổi về, chúng tôi mới về. Các anh có quyền chửi gì mà lớn lối? Các anh nhân danh cái gì? Phải các anh sợ đồng bào quá 10 ngàn tấn giấy phải chia hết thì dểch nước non gì chẳng? Sự bầu bán của các anh là một việc. Tham dự đại hội là một việc.

Vạn này cam đoan, may ra còn lại 5 tờ báo không... bất xứng. Nhưng mà, cái Hội Đồng Báo Chí tương lai nó sẽ có phiếu của báo Lucky Luke, báo chương ngựa, báo dâm ô, báo ma cà rồng, báo rắn rết, thì, ngoan cố làm quái gì. Chỉ bằng vỗ đít ra về lại... sạch đít. Vừa được hoan nghênh, vừa được sạch đít còn gì sung sướng hơn! Trong khi Đại Hội chửi nhau, sinh viên y khoa hội thảo, gọi nhà báo là « bọn hủi, chúng nó chỉ biết tranh đấu quyền lợi của chúng nó. » Trước đó một ngày, linh mục Nguyễn ngọc Lan viết thư vi báo chí như « đàn chuột g. m 10 ngàn tấn giấy ». Vạn này tưởng, báo chí nên rửa mặt cho sạch đít, rồi hãy bầu bán Hội Đồng Báo Chí.

VẠN TỐC MAI

(Con vô thừa nhận của nghị Hách)

GSVN NÓI RẤT NHIỀU, LÀM CHANG BAONHIÊU

Rất đáng khen. Vì lời nói là... Trần Hưng Đạo

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

VỤ BẦU BÀN HỘI ĐỒNG B. C. chưa chi đã có trò...: phản phé?

• Lạy trời tin trên nó sai.

SÈ GHÈNH.— Theo các nguồn tin đáng tin cậy thì cuộc bầu ban của làng báo về cái Hội Đồng Báo Chí sẽ vô cùng sôi nổi. Các giới chủ báo ngày, chủ báo tuần và ký giả đang lo vận động ráo riết để đưa người phe mình vào Hội Đồng.

Nghe đâu chưa chi lời ông tiếng ve đã rất ồn ào.

sách ứng viên của quân ký giả do ông chủ tịch... đưa ra đề vận động lại chỉ có 1 mình ông chủ tịch... còn bao nhiêu toàn là đàn em ông

Giới am hiểu cho biết điều này không có chi là lạ, Bởi vì ông... tuy dự đại hội với tư cách ký giả nhưng quyền lợi thực sự mà ông cần bảo vệ là quyền lợi của 1 chủ báo ngày. Vì bà chủ của ông lại là... bà xã của ông.

Và lại bảo vệ quyền lợi của vợ, tức là bảo vệ quyền lợi của mình vậy. Vì nếu không, tới vợ cho ngủ nhà ngoài thì sẽ mất... quyền lợi.

Chả biết các nguồn tin trên có đúng chằng? Nếu sai

thì là... phúc tồ. (Lạy Trời nó sai). Còn nếu đúng thì... nhà nước sẽ ăn mừng.

AI KHẢO MÀ XƯNG... HAY 1 sự khoe thành tích... Hồ

Ông Tổng Tài Chánh vừa mới khoe thành tích của Bộ ông là từ 4 tháng nay, mỗi tháng Bộ ông khai được 200 triệu bạc thuế ăn lậu, bốn tháng tổng cộng 800 triệu, con số không phải là nhỏ đối với một ngân sách Quốc gia đang bị bệnh kiết lý và sai mòn. Nhưng lời khoe này đã làm ông hổ một phát hơi đau, ông làm Tổng Trưởng cả năm nay, mà mới đây mới khai ra vụ ăn lậu thuế bạc triệu, như vậy, mấy tháng trước ông ngồi chơi sao, hay còn mãi mua vịt làm tại xứ Hoa Kỳ bắt chặt hai cái đùi ông xuống cái ghế ba chân? Lại nữa, lời khoe đó đã h'ng tỏ cho thẳng dân thấy ở Bộ tài chánh đã có nhiều viên chức cóc có lưng tâm chức vụ, đã vô tình hay cố ý thông đồng với bọn gian thương để cho chúng ăn lậu thuế. Từ năm 1963 tới nay,

Ngân sách Quốc gia ngày một tăng, và cũng ngày một thiếu hụt, Bộ tài chánh có nhiệm vụ thu tiền cho nhà nước đã không làm tròn nhiệm vụ, bây giờ một tháng khai ra một vụ ăn lậu thuế 200 triệu, vậy từ sau ngày Cách mạng tới nay đã là bao nhiêu tháng, 8 năm nhân cho 12 tháng nhân cho 200 triệu thành ra con số dài thòng 19.200.000.000, 19 ngàn 200 triệu... eo ơi oon số kinh khủng. C.O tin rằng với cái mũi rất thính GSV sẽ nhào zô ăn thua đủ vụ này, và nhiều anh công chức các cấp Bộ tài Chánh với bọn gian thương, kể cả các cựu Tổng Trưởng Bộ Tài Chánh sẽ sồn đé ra quần. Sao bà ta đã chui vào Bộ tài Chánh. Bà con chờ coi ông GSV và hai bà mẹ chồng Thượng Hạ viện quạt chả ông Tài Chánh.

Từ lâu nay GSV đã dọa làm nhiều vụ lớn. Nhưng cho tới nay chưa có vụ nào ra đầu ra đuôi. Được trần xi vụ ông tướng 1 sao thì, sau đó lại... nhỡ tầu. Thành ra GSV nói rất nhiều mà làm chằng bao nhiêu. Rất đáng khen. Vì lời nói là... Trần Hưng Đạo.

Chẳng hạn như cách đây ít lâu, GSV dọa sẽ lôi 2 ông cựu Tổng Trưởng ra... ánh sáng. Nhưng sau đó, hai ông này vẫn ở trong bóng tối. Người ta đồn rằng vì hai ông này đã đi lễ bái cầu cứu Đức Trần Hưng Đạo phủ hộ độ trì, nên mới tai qua nạn khỏi.

Về vụ 40 ông cựu đầu tỉnh thị và quận tham nhũng chắc chắn sẽ được GSV làm cho to chuyện. Sau đó, nếu những ông tham nhũng này biết điều, đi cầu cứu tới Đức Trần Hưng Đạo, thì rất có thể mọi việc sẽ lại "hóp xa va dít" không tin cứ đợi mà xem.

Mặt khác, 1 nghị sĩ (dấu tên) ngờ ý tin rằng qui vị giám sát viên đều là những người trong sạch cả. Chằng qua vì không biết cách làm việc nên mới bị lời ông tiếng ve. Theo nghị sĩ này, để khỏi mang tiếng, qui vị giám sát viên nên sửa đổi cách làm việc.

Trong mọi cuộc điều tra, GSV nên áp dụng 1 trong hai cách sau đây:

1) Nếu đã biết tới 90% hay nhiều kẻ nào đó có tội thật, thì nên công bố ngay tên tuổi đương sự cho cả nước biết.

2) Nếu chưa chắc ăn, xét cần giữ bí mật để bảo vệ danh dự cho kẻ bị điều tra, thì GSV nên...ngậm tằm, đứng hờ 1 ít ti ông cụ nào cả.

Chứ cứ chơi trò úp úp mở mở, thì không thể bảo là không có phản ý.

YKCO

ĐẠI HỘI BÁO CHÍ

Pha một

Tuần vừa qua làng báo Anamta có một đại sự. Đó là việc bầu Hội Đồng Báo Chí. Một đại hội Báo chí đã triệu tập. Ông Thông Tin phụ trách việc mời mọc.

Điều 40 QBCB có xác định rõ rệt là chỉ những báo « đang xuất bản » mới có tư cách pháp lý để tham dự Đại Hội, nhưng nhìn vào thành phần tham dự đại hội ngày 22 - 3, người ta thấy có rất nhiều... «hôn ma bóng quế» hiện về, và cũng có nhiều «bào thai» chưa thành hình cũng lừng lừng tới ngồi vào bàn họp

Những kẻ đa nghi thì cho rằng ông Thông Tin có ý định áp dụng chiến thuật Lâm Bưu, lấy thịt đè người. Vài kẻ tin chuyện ma quỷ thì lại bảo ông Thông Tin định cho quân nhà báo thực, độ sức với quân nhà báo... ma. Người thì sức mấy «chơi» lại ma. Và cuối cùng ông Thông Tin sẽ đóng vai... ngư ông thủ lợi.

Nhưng những kẻ lạc quan, như bọn Con Ong, thì lại quan niệm hơi khác. Bọn Con Ong cho rằng... càng đông càng vui. Báo sống, báo chết báo thật, báo giả v... cứ việc mời tới họp tưới bột sen đi.

Thế giới nhìn vào sẽ khen là làng báo Anamta đông đúc vui vẻ. Dân Anamta là Dân Á Đông. Ông Phương lại nổi tiếng về khoa học... huyền bí nên cần phải có báo... ma. Đếch có ma thì còn huyền bí vào cái khổ nào được nữa.

Pha hai
Vi hôm trước đại hội báo chí lâm vào chỗ... tắc tịt, làng báo lại hẹn nhau sáng 23-3 họp nữa.

Trong phiên họp này, các báo ma đều bị loại, vì đại hội quan niệm Anamta cần noi theo đà tiến triển của nền văn minh thế giới nên văn minh thế giới ngày nay chế môn khoa học huyền bí.

Như vậy là lẽ ra Đại Hội chỉ còn lại toàn những người nhưng chằng may lại vẫn có vài... ngòm lọt vào.

MẸ KIẾP ! ĐÚNG LÀ CHUYỆN... THƯỜNG

SÈ GHÈNH.— (Rùi tơ) Theo tin của hãng Rùi tơ, một phát ngôn viên Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ đã tuyên bố một số các viên chức cao cấp Tòa Đại Sứ Mỹ chụp hình chung với điệp viên CS là chuyện thường.

Giới am hiểu ở Anamta nói rằng điều đó rất đúng. Giới này cũng nói thêm: «mẹ kiếp! Đến chuyện mở vòng đai cho V.C ào vào làm thật cả vận thường dân, còn là chuyện chụp hình chung với điệp viên CS thì đi tới đâu...»

Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược đó là chánh sách Kinh Tế Nhà Nước

Thủ tướng Trần Thiện Khiêm vừa tuyên bố tại miền Tây, trước những buổi họp về lúa gạo, và trước cả ông Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm Kim Ngọc là... «ông cương quyết giữ

vững giá lúa gạo tại thị trường». Lời tuyên bố của ông Thủ Tướng trầm lặng chắc làm cho ông Tổng kiểm ước nhất, khiến cho ông nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, bởi lời tuyên bố ấy như một ngọn roi mây của đời quất dái dết vào ông Tổng kiểm ước, nó có giá trị như một mũi kim chọc thủng trái ba lòng tăng giá gạo mà ông đang thổi từ từ, cách đây ít lâu, trước khi làm một chuyến du... Hương công, ông Tổng kiểm ước đã nói úp mở trước các ngài Nghị Sĩ rằng... Giá gạo còn rẻ lắm, nên dân giữ lúa lại không bán, nên mới có nạn khan hiếm giá gạo, nay tăng giá gạo lên để quyền rù nông

dân bán gạo ra... » Nói như vậy rồi ông Tổng kiểm ước còn... đi một đường vận động... tâm lý chiến các ông Nghị, mong mỗi các ông Nghị... giúp cho ông ủng hộ cho ông khi «buộc lòng» ông phải tăng giá gạo để cứu vận nền kinh tế nước nhà. Tội nghiệp cho ông Tổng kiểm ước, lời nói của ông chưa nguội đã bị gáo nước lạnh của Thủ Tướng trầm lặng làm băng giá. Nhưng liên hệ cả hai lời tuyên bố của ông Thủ và ông Tổng lại với nhau, người ta xót xa mà nhận thấy chính sách kinh tế Việt Nam quả là vô chính sách, bởi cái sự trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

NOC ĐOC

Thư gửi Linh Mục Lan và SV Y Khoa

Thư linh mục và các bạn,
Du này đã đọc bức thư thuộc loại thư can đảm của linh mục đăng trên nhật báo Tin Sáng. Xúc động thì không nhưng buồn thì có. Buồn vì linh mục đã hiểu lầm rằng 10 ngàn tấn giấy báo thành công là của báo chí. Báo chí, như một ông chủ nhật báo định nghĩa "Pờ rết xi nhi phi giuộc nô" vậy thì không thể có tuần báo và NHỮNG THỢ

VIẾT BÁO. Khi linh mục mĩa mai báo chí "là đàn chuột gặm nhấm 10 ngàn tấn giấy báo" linh mục đã quên đa số THỢ VIẾT BÁO không tranh đấu (vì ăn cái giải gì mà tranh đấu). Thợ viết báo chỉ tranh đấu, khi bị chế độ "cướp bút". Còn giấy báo là quyền lợi của chủ báo. Nói cho đúng: chủ nhật báo. Cứ xem cái sự báo ngày cổ tình loại báo định kỳ (song loại không nổi) ra khỏi Hội Đồng Báo Chí thì rõ. Thề thảm thay, mấy ông chủ báo ngày đó lại là mấy ông to miệng nhưng chẳng to lời thưa chuyện cùng linh mục. Đề kể bắt chó phải có thư ngỏ. Du này định viết thật dài, vừa ngỏ tâm sự cùng linh mục và anh em sinh viên y khoa, vừa công bố một thăm trạng tiền và hậu tranh đấu của báo chí (của chủ nhật báo) Trong thăm trạng đó, độc giả của Con Ong sẽ được tiết lộ Con Ong bị áp lực phải đợc bỏ bài tỏ thái độ không bằng lòng tranh đấu ích kỷ, mị dân của các ông chủ báo ngày. Và các ông chủ báo ngay trong Ủy Ban Tranh

thợ viết báo. Thợ viết báo đêch ăn cái giải gì trong cuộc đấu tranh thắng lợi 10 ngàn tấn giấy báo. Nếu linh mục và các bạn cố tình nhục mạ thợ viết báo, thư sau, chắc là sẽ không hiền khô đâu.

Chào chờ bình tĩnh
Thợ bắt chó
DU THẦN CHI

T.B. Cuộc tranh đấu chống dự luật 64/69 Con Ong sát cánh các bạn sinh viên y khoa Con Ong nỗ lực nhất, các bạn còn nhớ chứ? Thành công đấy, Con Ong ăn cái giải gì? Hay cái giải bị thợ chích đạo chửi đủ ba họ! Nhờ các bạn một tí.

LẠI RA TÒA

Ông Cờ Trung Ngươn, con rẻ của «mụ Luyến» — xin độc giả hãy đọc nhật ký Đỗ Thọ đăng trên Hòa Bình số ra ngày 25-2-1970 để biết rõ về «mụ Luyến», người đàn bà rứa chén bát cho cậu Cờ — đã đầu đơn kiện tuần báo Con Ong. Trước đó, hãng Cophavina của ông đăng kiến nghị đồng kính gửi lòng tưng xoè để vừa điều Tòa Án vừa áp lực Tòa Án bắt nạt những kẻ

bé đẽ. Bả báo của Con Ong không mả lý, không ám chỉ ông. Nhưng ông trích cú để tự nhận mình là «cây cào, chồn lùn» và sẵn bực, ông ham chuyện đáo tụng đình. L.M. Thanh Lăng, G.S. Việt Tuyên bị người ta gọi đích danh chữ là «mặt bóng như vậy linh có đầu» mà chả ai nghĩ chuyện kiện cáo, hưởng chi ông Cờ Trung Ngươn đêch có ai mả lý ông ta.

Được, kiện thì kiện. Tuần sau, Con Ong công bố một thư của nhân viên Cophavina tố cáo Ban Giám Đốc đã dùng áp lực bất nhiều người ký tên vào kiến nghị khôi hài rẻ tiền Và, bắt buộc, Con Ong phải có hình viếng thăm các «labo» từ Russell đến Cophavina để công bố từng chi tiết bóc lột đồng bào của bọn tư bản Tây và Giao Chi.

Chỉ bốc thơm, không bốc thổi. Bỏ đũa nào nói đời.

RA ĐI

Vụ ông Thứ Trưởng Thông Tin Lê Trọng Quát đã xin từ chức vẫn còn những tiếng xì xầm nhỏ to. Người thì nói có sự bất hòa giữa ông Tổng và Thứ, người thì nói có sự dạn nứt trong khối Nhân Xa, có người lại quả quyết ông Thứ Quát phải từ chức vì ủng hộ cuộc đấu tranh của báo chí.v.v...

Trong giới báo chí ai cũng biết ông Quát là người có tài, nhiều đức độ... việc ra đi của ông là chuyện riêng tư.

Bọn C.O. không ăn cái giải gì của ông Quát trong suốt thời gian tại chức, trái lại C.O. đã bị chính ông cảnh cáo đến 3 lần. Song với sự vô tư C.O. có quyền bốc thơm những người có nhiều khả năng và thiện chí phục vụ cho đất nước, vì xứ sở khốn nạn này đã bị nhiều thăng mở miệng ra là yêu Dân yêu Nước khi chúng đã có địa vị cao sang là kéo bè kéo cánh để đục khoét tận xương tủy thăng dân, việc RA ĐI của ông Quát là một điều đáng tiếc cho nền Đệ Nhị Cộng Hòa.

Đầu không phải ông nào cũng «thơm» như ông nào. Đuốc nhà Nam, Công Luận Tiếng Vang không thể ngồi cạnh báo 18 tiêu thuyết đang bôn! Đó là cái thế chẳng đáng đứng phải bịt mũi khi... sát cánh tranh đấu. Người tranh đấu nhiệt tình như chủ nhiệm Tôn Thất Đính là người bị lợi dụng song lại bị mang tiếng lợi dụng tranh đấu để phê trương chính trị. Có nhật báo nào phá tan đám mây xám này đâu. Hay vẫn chỉ Con Ong (báo bị chụp mũ ăn tiền nhà nước chống tranh đấu, báo có thợ viết hôn láo Thương Sinh làm công cho Công Luận mà không ủng hộ tranh đấu) làm sáng tỏ một cách chí tình cho ông Tôn Thất Đính?

Du này sẽ viết hết. Bây giờ chưa viết thì sau này sẽ viết. Mẩu bài này không thể nói hết ý. Chỉ xin linh mục và các bạn đừng chơi cái trò vơ đũa cả nắm. Báo chí không hèn, không hủi. Không phải báo nào cũng giống báo nào. Không thể xếp chủ báo đồng hạng với thợ viết, nhất là những chủ báo ngày dâm bôn và không biết viết báo. Chửi cuộc tranh đấu vừa qua của báo chí cứ việc chửi cho sướng cái lỗ miệng nhưng đừng mạ lý

Gãi háng

«Ngồi rù गई háng dài lần lần»
(Thơ Trần Văn Hương)

NGHỊ ĂN CẤP, NGHỊ MAN TRÁ CẢ HAI CÙNG LÀ NGHỊ!

Nghị viên Đỗ Thành chửi Nghị viên đồ thành, là chuyện thường.

Dân Biểu chửi Dân Biểu, cũng là chuyện thường.

Nghị Sĩ chửi Nghị Sĩ, có lẽ mới xảy ra lần đầu.

Sáng 2-3 vừa qua, trước khoáng-đại Thượng Viện, Nghị Sĩ Lê Phát Đạt tố N S Nguyễn Văn Ngãi rằng: Ông Ngãi đã «lên vào một buổi họp của Ủy Ban Ngân Sách Tài Chánh với ông Tổng Bích Huệ để lấy tài liệu công bố cho báo chí trong khi N S Ngãi không có chân trong Ủy Ban này».

Theo ông Đạt, thì «ông Ngãi đã ghi chép những con số như những đũa học trò cốp-bi bài một cách ấu trĩ và sai lạc».

Sáng hôm sau, 24-3, ông Ngãi bèn ra một bản tuyên bố 3 trang đánh máy tố ngược lại ông Đạt bảo mình có quyền lấy tài liệu phuyt cho báo chí, và «lời nói của ông Lê phát Đạt có tính cách man trá và thiếu lễ độ». Trả đũa lại vụ «cốp bi», ông Ngãi ví thái độ của ông Đạt như một trẻ nít.

Trên tờ báo này, câu chuyện hai ông lý nhà quê chửi nhau là chó, khiến người ngoài nhìn thấy hai con chó, đã được kể đi kể lại nhiều lần.

Một ông Nghị chửi ông Nghị khác là đồ đánh cắp tài liệu. Rồi ông Nghị bị buộc tội đánh cắp chửi lại ông đồng viên là vô lễ và man trá. Nếu cứ áp dụng như vậy, thì chả mấy chốc, bờ sông Saigon toàn những đồ ăn cắp và man trá.

Nhân danh tư cách của bọn kẻ cắp, và con nít, Con Ong kịch liệt phản đối cả hai nghị sĩ Ngãi và Đạt.

Bọn kẻ... cắp chánh hiệu có tư cách, sau khi đánh cắp một cái gì thì im luôn, chứ không bao giờ đem cái cắp được khoe với người khác. Và bọn con nít là thành phần đảng hoàng nhất, không bao giờ man trá.

Vậy, khi chửi nhau, quý Nghị Sĩ có quyền ví nhau với cái gì thì ví, đừng động tới thành phần con nít, đau lòng lắm!

HỘI ĐỒNG BÁO CHÍ: CHUỘT HAY KHÔNG CHUỘT

Ngày 22-3, Đại Hội Báo Chí đầu tiên theo luật quy chế báo chí mới, đã khai mạc trọng thể tại phòng họp Hoàn Mỹ, để bầu ra Hội Đồng Báo Chí. Có người đã gọi là «Hội Đồng Chuột», vì ngay phiên họp đầu tiên đã bế tắc.

Cái bế tắc đầu tiên, là Bộ Thông Tin cơ quan đứng ra triệu tập, đã đặt giấy mời một cách bừa bãi.

Luật báo chí nói rõ chỉ được tham dự đại hội những báo «đang xuất bản» nhưng Bộ Thông Tin đã mời họp cả những báo tự hoặc bị đóng cửa từ lâu. Có tờ báo tự ý đóng cửa hai năm rồi (giấy phép đã hết hiệu lực xuất bản) thế mà cũng được mời họp. Điều này đã làm cho nhiều người nghi ngờ rằng chính quyền dùng số đông để làm cái gì đó.

Đây là một kinh nghiệm đáng tiếc, lần sau, nhà nước có làm gì, xin thận trọng hơn nhất là phải theo đúng luật mà làm.

Nhà nước đã thiếu thận trọng khi triệu tập, nhà báo cũng có thái độ không đẹp đối với nhau. Chẳng hạn, khi thấy sự triệu tập bừa bãi, thấy thành phần tham dự không đúng với luật báo chí, thay vì đặt vấn đề và quy trách nhiệm cho Bộ Thông Tin, là cơ quan đã đứng ra triệu tập Đại Hội, thì có nhà báo đã lớn tiếng đòi trục xuất những người không đủ điều kiện tham dự ra khỏi phòng họp. Có Ông còn xung phong vào ban kiểm soát để kiểm soát lẫn nhau. Nhà nước có trách nhiệm triệu tập, nếu triệu tập không nên thân, thì cứ đầu nhà nước mà gõ, tội gì phải xung phong làm «cảnh sát báo chí», để các đồng nghiệp hiện không có báo nhấp nhòm lo sợ bị đuổi ra ngoài.

Sáng sau 23-3 tái nhóm, mặc dầu chỉ còn những đại diện các báo đang xuất bản tham dự, đáng lẽ đi ngay vào việc, thì mấy nhà báo lớn tiếng nhất nước lại đặt vấn đề... kỳ thị giữa nhật báo và báo định kỳ. Đại diện nhật báo đã có ý miệt thị báo định kỳ. Đó là điều đáng tiếc, và lỗ bịch. Căn cứ vào tiêu chuẩn nào để coi rẻ báo định kỳ? Phải chăng nhật báo cho là mình xuất bản sáu số, tuần báo mới ra một số, nên nhật báo có nhiều độc giả hơn, và quan trọng hơn. Lỗ bịch là ở chỗ đó. Tầm mức quan trọng của một tờ báo, không phải ở chỗ xuất bản hàng tuần hay hàng ngày, mà ở chỗ uy tín của tờ báo đó với độc giả.

Ví dụ có những tờ nhật báo «chết đói» mỗi ngày trên toàn quốc chỉ bán được một ngàn số, một tuần mới bán được 6 ngàn số, trong khi một tuần báo tuy mỗi tuần xuất bản một lần, nhưng có tới 60 ngàn độc giả, có phải tuần báo này đã quan trọng gấp 10 lần nhật báo kia không?

Vậy thì mấy cha nhật báo đừng có làm tăng, khó coi lắm.

Cả kê dê ngỗng

CÚI MẶT

Sau khi âm được một giải thưởng khá thơm với phim « Xin nhận nơi này làm quê hương », Trung Tâm Quốc Gia Điện Ảnh có vẻ muốn thừa thắng, xông lên, tính làm nhiều chuyện lớn. Làm nhiều thì ông Giám Đốc càng lấy được nhiều điểm. Còn những con trâu kéo cày, như tên đạo diễn Hoàng Vinh Lộc, thì càng ngày càng rách mướp ra, móc túi b'ý ngày cũng không thấy một đực Trần Hưng Đạo. Trong dịp Tết vừa rồi, được một pho tượng vàng của giải « văn nghệ lớn nhất thế giới », Hoàng Vinh Lộc đã định đăng báo, bán đi để lấy một ít tiền đóng gạo cho con, cho vợ.

Tôi thấy rằng những người làm điện ảnh thực sự tại nơi Trung Tâm Quốc Gia Điện Ảnh, đều là những người yêu nghề. Không ai chê các anh là « nhiều hành động lem nhem. Nhưng thật tội nghiệp các anh, khi các anh chỉ là những người « cầm c... cho chó đái ».

Tôi muốn nói đến cuốn phim Cúi Mặt.

Chưa có một cuốn phim nào mà lại mang tiếng, và tốn nhiều giấy mực bằng cuốn phim này. Hình như sau khi được tin cần với phim « xin nhận nơi này làm quê hương », các ông lớn của Trung Tâm đã tỏ ra có một thái độ múa gậy vườn hoang. Giải thưởng đã bày chập phòng Giám Đốc, kể cả giải văn chương « Má Hồng » mà kẻ đoạt giải không lấy gì làm hãnh diện cho lắm. Rồi giải đạo diễn, giải tài tử, giải chuyện phim hay, tất cả đã đóng đinh ông Đỗ Tiến Đức vào cái ghế Giám Đốc. Ai lay chẳng chuyện, ai rung chẳng rồi. Từ đó, mới nảy sinh ra nạn kiều binh. Nạn Kiều binh và bất chấp thiên hạ, bắt đầu từ lúc khởi quay cuốn phim Cúi Mặt.

Về chuyện này, báo Tin Sáng đã viết :

Ông Giám Đốc Nha Điện Ảnh vừa phở biển một văn thư, nhằm giải thích chuyện rắc rối về vấn đề thù lao đóng phim của hai nữ diễn viên Kim Vui và Hoàng Kim Uyên trong cuốn phim « cúi mặt » do Nha sản xuất và thực hiện hồi cuối năm 1969 vừa qua

Theo dư luận báo chí thì hai nữ diễn viên kể trên đã than phiền Nha Điện Ảnh ăn bớt tiền thù lao của họ.

Để làm sáng tỏ vấn đề, Nha Điện Ảnh giải thích như sau : Trong phim « Cúi mặt » cô Hoàng Kim Uyên chỉ giữ một vai phụ do đạo diễn Thân Trọng Kỳ mời cô Uyên, không hề ký kết với Nha Điện Ảnh một giao kèo nào và cũng không hề trực tiếp gặp mặt nhân viên có thẩm quyền nào để nói chuyện về vấn đề thù lao.

Tuy nhiên, vì chỉ là vai phụ, và phần diễn xuất của cô Uyên chỉ đòi hỏi một buổi sáng và hai buổi tối, nên Nha Điện Ảnh đã gặp cô Uyên sau đó để mời cô lãnh một khoản thù lao là 3000đ, cho mỗi ngày xuất hiện trước máy thu hình, thay vì tám trăm đồng như nghị định đã ấn định.

Nhưng vì biết rằng, tổng số ngày làm việc của cô Uyên quá ít ỏi, nên Nha Điện Ảnh đã đề nghị với cô một giá biểu tối thiểu là mười ngày làm việc. Nếu hơn, cô ta sẽ lãnh thêm mỗi ngày 3.000 đồng và nếu không, cô vẫn lãnh đủ mười ngày, tức ba chục ngàn, còn các phí tổn ăn và ở tại Vũng Tàu một tuần lễ của cô và một người em, do Nha Điện Ảnh đài thọ.

Trường hợp cô Kim Vui, Nha Điện Ảnh xác nhận là tiền thù lao của vai trò cô thủ diễn trong phim Cúi Mặt, được dự trù là một trăm ngàn đồng, và cô Vui đã được lãnh sáu chục ngàn đồng, sau khi trả thuế lợi tức và chi phí ăn ở.

Bởi lẽ đó, Nha Điện Ảnh đã khấu trừ 26.600 đồng trên tổng số lợi tức một trăm ngàn đồng của cô Vui đúng theo bảng thuế biểu của Bộ Tài Chánh.

Số còn lại là 13.400 đồng, dùng để trả tiền phòng và tiền ăn cho cô Vui cùng hai người giúp việc của cô, trong vòng 25 ngày tại Vũng Tàu như trong nghị định của Bộ Thông Tin để qui định rõ ràng việc diễn viên phải tự túc ăn và ở.

Đọc xong bài báo này, tự nhiên tôi thấy ngấy ngấy như đi lâu ngoài nắng. Có lẽ vì nhiều con số quá. Các ông Điện Ảnh của tôi, đã đưa những con số ra, để cho người ta như bị lạc vào mê hồn trận, vào rừng chẳng biết lối ra. Và tôi cũng thấy có nhiều điều quanh co, bất ổn. Trong đoạn mở đầu « cô Uyên không hề trực tiếp gặp một nhân viên có thẩm quyền nào để nói chuyện về vấn đề thù lao ». Rồi sau đó, tiếp ngay một phát « Nha Điện Ảnh đã gặp cô Uyên sau đó, để mời cô lãnh một khoản thù lao là ba ngàn đồng cho mỗi ngày xuất hiện trước máy thu hình, thay vì tám trăm đồng như nghị định đã ấn định.

Tôi tự hỏi: Thế là Nha Điện Ảnh không phải là một « nhân viên » có thẩm quyền. Đúng là văn chương Má Hồng. Tôi thấy như có một sự gì dấu diếm, gian lận để đến nỗi ông Giám Đốc Nha Điện Ảnh phải nhảy vào mình xác cho một cuốn phim đang làm dở dang mà đã tai tiếng. Hoàng Kim Uyên là vợ của Trang Châu, một bác sĩ, và cũng là một nhà văn vừa được giải thưởng về cuốn « y sĩ tiền tuyến ». Tôi quen biết Trang Châu rất nhiều và hiểu rằng, nhất định chuyện này không phải vì sự tiền một trăm ngàn đồng thù lao. Châu và Uyên không phải là kẻ phải để mang tiếng vì tiền.

Một văn thư viết ra, cần nhất phải rõ ràng... không thể để giòng chữ nọ chửi giòng chữ kia. Khi thì viết « các phí tổn ăn và ở tại Vũng Tàu một tuần lễ của cô và một người em, do Nha Điện Ảnh đài thọ ». Khi thì lại viết « dùng để trả tiền phòng và tiền ăn... như trong Nghị định của Bộ Thông Tin để qui định rõ ràng về việc diễn viên phải tự túc ăn và ở... » Thật là một sự mâu thuẫn kỳ lạ.

Một buổi sáng, tôi đã gặp Trang Châu. Tôi có trách anh về vấn đề đề Hoàng Kim Uyên đi đóng phim làm chi cho thêm rắc rối. Anh đã nói tôi :

— Chỉ vì anh Thân Trọng Kỳ là chỗ quen biết, Tôi cũng đã đọc chuyện phim thấy vai mà Uyên đóng cũng không vất vả gì cho lắm, thì cũng để cho Uyên làm một việc coi như giải trí.

Tôi lại hỏi :

— Như vậy thì chị Uyên đóng vai phụ ?...

— Không phải. Tôi đã đọc chuyện phim đó. Cũng như « Xin nhận nơi này làm quê hương », tất cả các vai đều là vai chính. Có sáu vai chính là các anh Cao Huynh, Trần Minh, Hoàng Ngọc, cụ Lý Quốc Mậu, cô Kim Vui và Hoàng Kim Uyên. Vai của Uyên là vai vợ một giáo viên, gồm có bốn

Séquences, đã quay được một tại Vũng Tàu. Còn lại ba Séquences, thì vì có chuyện khẩn nạn về tiền nong, như anh đã thấy, nên tôi không cho Uyên đóng tiếp. Tôi biết là hiện nay đang có âm mưu tung lên báo chí, để làm lu mờ vai của vợ tôi đóng. Nếu vợ tôi không chịu đóng tiếp, họ vẫn mang ra chiếu, khán giả thấy rằng quả thực vợ tôi chỉ xuất hiện có ít phút, như vậy với giá ba chục ngàn đồng là hợp lý. Có biết đâu rằng, c'ò tôi bây giờ, đã lãnh được đồng xu nào đâu.

Tôi biết là Trang Châu buồn lắm, vì mang tiếng là cạnh tranh với một trăm ngàn đồng. Tôi thì hiểu rõ Trang Châu. Từ khi tốt nghiệp y khoa, về quân chủng Nhảy Dù, hành quân liên miên. Trang Châu không bao giờ thêm nghĩ đến chuyện làm giàu. Nói lên cái tiếng nói uất ức này, cũng chỉ là để cảnh cáo một lũ ăn cắp đội lốt văn nghệ, đang tâm bóc lột trắng trợn các diễn viên. Những diễn viên khác, người nào cũng chịu cảnh ngộ như Hoàng Kim Uyên, cắt đầu, cắt đuôi, trừ tời, trừ lui, nhưng vì thấp cổ bé miệng, với lại, thêm sự sinh hoạt điện ảnh, nên không khiếu nại. Chính ông Tổng Thọ Lặn, hôm gặp Hoàng Kim Uyên, cũng đã xác nhận, có nhiều thư rơi, tố cáo sự ăn bẩn của nhiều tên ma đầu văn nghệ.

Trang Châu nói tiếp :

— Nói là vợ tôi đóng phim mà không ký giao kèo là sai. Hôm ra Vũng Tàu quay, họ có ứng trước cho mỗi diễn viên mười ngàn đồng để tiêu xài. Khi lãnh phải ký vào bản hợp đồng của mình, họ nói là phần còn lại, về Saigon sẽ trả. Vợ tôi hôm đó có mang tiền theo, nên không ký và không lãnh. Nhưng nghe nói, thì đó lại là một chuyện kẹt cho các đàn anh điện ảnh. Vì bản giao kèo lại làm bốn bản, thay vì chỉ cần ba bản. Tô đầu thì ghi đúng số tiền đã kê khai xin bên Bộ Tài Chánh. Nhưng còn ba tờ, thì lại để trống. Có lẽ các đàn anh sẽ dùng ba tờ còn lại, để « chơi » đàn em về mặt pháp lý, vì chữ ký rành rành ra đó, còn kiện cáo làm chi được nữa. Tuy rằng tôi chống đối các đàn anh điện ảnh, nhưng về cái mục ăn bẩn này, tôi phải phục các đàn anh đã tiến tới mức tuyệt hảo tinh vi.

Tôi cười :

— Vậy bây giờ bạn muốn gì ?...

Trang Châu dẫn giọng :

— Tôi sẽ không cho vợ tôi, tức là diễn viên Hoàng Kim Uyên đóng tiếp cuốn phim Cúi Mặt nữa. Yêu cầu đạo diễn Thân Trọng Kỳ phải cắt bỏ những đoạn phim đã quay. Tôi sẽ đưa ra tòa án, nếu cứ đem chiếu đoạn phim ấy, hoặc dùng tên tuổi của vợ tôi để quảng cáo, vì vợ tôi đã lãnh được đồng bạc nào đâu.

Tôi thấy sự nổi giận của Trang Châu thật chân chính. Không thể nào không tố cáo âm mưu ăn chặn tiền của những con người cũng đã được mang một tí tí danh là làm văn nghệ. Các đàn anh có thể ăn cắp ở chỗ nào cũng còn được tha thứ, còn ở những nơi văn nghệ, hãy xin giữ gìn sạch sẽ. Cả cái đất nước này đã như một cái thùng rác. Hãy xin cho một mảnh đất quê hương, có được một chỗ nở hoa.

Chưa bao giờ, tôi muốn giải nghệ như hôm nay. Viết văn, làm báo, làm văn nghệ, tất cả những thứ đó, đã có kẻ làm cho văn đục. Xin ơn trên phù hộ chúng tôi.

ĐỀ HỨC CÀN

BỐC MẢ

THỢ BỐC

HAI THÁI ĐỘ MỘT ĐẤT NƯỚC: TIẾNG NÓI NGOẠI KIỀU

— Thưa quý vị, chúng tôi thuộc nhóm ngoại kiều đủ mọi quốc tịch và đủ mọi thành phần: ngoại giao, phóng viên, cố vấn... Chúng tôi ở những buôn-đình khang trang nhất tại những đường phố khang trang nhất Saigon, kẻ hầu người hạ tung bưng, tiền công rẻ mạt. Thực là một đại họa khi chúng tôi phải thu xếp va li về nước. Về tới những tổ quốc văn minh của chúng tôi, ít nhất phải hai năm sau chúng tôi mới làm quen trở lại được với nếp sống cơ khí lật đật và vất vả của xứ sở. Thêm một điều này: con gái Việt Nam xinh và đẹp quá. Nữ giới ít khi khen nữ giới, vậy mà nữ kỹ giả Fallaci đã phải thốt lời ca tụng "các cô gái Saigon duyên dáng nhất thế giới!" Quả thực chúng tôi được tận hưởng thiên đường hạnh phúc! Xin cho chúng tôi được hô lớn mấy khẩu hiệu:

Thế giới tự do lấy chiến tranh nuôi chiến tranh muôn năm!

Thế giới cộng sản lấy chiến tranh phát triển chủ nghĩa muôn năm!

Nhân dân Việt Nam hai miền đại diện cho hai phe tiếp tục giết nhau muôn năm!

HAI THÁI ĐỘ MỘT ĐẤT NƯỚC: TIẾNG NÓI GỐC VIỆT

— Thưa quý vị, còn bọn chúng tôi đây là nhóm gian thương, gian chính đủ các cỡ, nhưng xin đừng đặt vấn đề tổ quốc với chúng tôi nghe khi lắm! Chúng tôi cũng vô tổ quốc và tư bản vậy.

Với chúng tôi, Việt Nam vừa là thiên đường của đô la xanh, đô la đỏ, vừa là địa ngục khủng khiếp của hận thù, của nguyên rủa (chỉ vì tội báo chí ngu xuẩn xứ này cứ nhất định coi chúng tôi còn là đồng bào với chúng).

Khi chúng tôi không hết được bạc nữa thì chúng tôi ở làm chó gì cái xứ sở hỏa ngục này, chúng tôi phải rong ra ngoại quốc chứ, dĩ nhiên mang theo vàng bạc vợ con. Kia như ông Nguyễn Văn Lộc, ông chỉ làm Thủ Tướng có mấy tháng mà đủ tiền mua villa cỡ tư bản Pháp nhìn cũng phải lác mắt. Sư bố tội Con Ong, sang năm Chó này lại đề cao loại chó Giao Chi "con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo". Mẹ kiếp, chủ nghèo mà vẫn lý tưởng đeo đẳng, trung thành, thì quả thực là ngu như... chó.

Phải, mặt chúng ông thẳng nào cũng như mặt Phạm Kim Ngọc đấy. Nhưng những thẳng như các anh, cõng ngắn, má hóp, đôi rách, khí khái vật, chửi đồng hão, mẹ kiếp, chửi lắm thì rạc cổ!

Sư bố cả lò tội Con Ong và đồng bọn!

TIÊN ĐOÁN VỀ MỘT CHIẾC XÍCH CHÓ

Tin tức Ma Ni cho hay tại nơi đây vừa có cuộc biểu tình phản đối trước tòa Đại Sứ Mỹ. Khoảng 5.000 người Phi tham dự đã đốt ngọn lửa soi sáng một bích chương về Tổng Thống Ferdinand Marcos thành một con búp bê bị chú Sam buộc vào sợi xích như xích chó.

Hãy gác bỏ lời bàn Mao Tôn Cương cho là thêm một bài học cho Mỹ đừng có dùng XIA xia vào nội bộ nước người ta, và một bài học cho các đảng Tổng Thống khi giao thiệp với Mỹ đừng để Mỹ quàng xích vào cổ như xích chó. Ở đây Nhà Bếp chỉ muốn đặt câu hỏi liệu ông Marcos có tình tạo ra khối thể cò xích chó của Mỹ? Hy vọng được! Vì sao? Vì ông Marcos chưa hề bị bà Marcos phản đối, điều đó chứng tỏ ông Marcos còn là người thành thực, khả dĩ biết tình ngộ trước lời cảnh cáo của dân chúng Phi.

Cụ Không được cả bản dân thiên hạ đương thời cũng như hậu thế tôn là thánh nhân, nhưng cụ bà

không chịu, vì cụ Không hẳn đã muốn chứng tỏ là minh thánh nhân với cả cụ bà trong những "việc ấy". Trong những "việc ấy" là phải thành thực với chính mình, phải thuận theo thiên tính, nghĩa là phải nòng nòng, cuống quýt. Đảng này đức thánh Không — chắc chắn thể lại cứ khư khư nô lệ cho nguyên tắc *thận kỳ độc*, chuyện nòng nòng trong phòng riêng mà Ngài cứ coi như vẫn có nhĩ mục quan chiêm, và Ngài biểu diễn một đường đi tiến lui vừa phải, trung dung, đúng lễ thi cụ bà thực chán... thấy mờ.

Nghe nói cựu tổng thống De Gaulle cũng bị phụ nhân nhiều lần mắng: "Ông là tổng thống ở quốc hội, chứ về nhà này ông là tổng thống với gia đình này được!"

De Gaulle cao lớn như vậy, lại có máu Tây phương quyết là không bao giờ sa vào lối làm của cụ Không xưa, ngược lại De Gaulle còn lão luyện đủ kiểu nếu không hơn thì cũng ngang với thanh niên đời nay, điều đó là cái chắc. Vậy thì sao ông ta lại bị vợ mắng? Cứ căn cứ vào lời của bà De Gaulle thì cũng chỉ tại ông ta khi trở về với bà đã giữ bộ mặt quan trọng của một "ra điều ta đây nguyên thủ quốc gia". Với ai kia chứ với kinh nghiệm bản thân bà còn lạ gì ông nữa mà phải giờ trò thời tự quan trọng hóa.

Ấy người đàn bà muốn thuở xưa sống thành thực, thuận với thiên tính là vậy. Bởi vậy các bà chính là cái thước đo sự thành thực của các ông, và tới một mức nào đó khi các bà nhận thấy các ông bị huyền hoặc bởi quyền hành hay danh vọng mà giờ trò thời tự quan trọng hóa thì các bà lập tức lấy ngay vảy (hãy quên) của mình mà phảy vào mặt ông. Sự phảy đó có tác dụng y hệt giọt nước cảnh dương làm cho các ông tỉnh khỏi giấc mơ già dối.

Dư luận trong nước cũng như ngoài nước Phi chưa hề tiết lộ tổng thống Marcos bị tổng thống phu nhân thốt lời phiến hà một lần nào.

Do đó Thợ Bốc tin rằng ông Marcos còn là người thành thật. Vì còn là người thành thật, ông Marcos sẽ có đủ sáng suốt nhận chân lời cảnh cáo của nhân dân Phi mà sớm rũ cho khỏi vòng xích của Mỹ.

ông sáng ông mù

Lúc này người ta gọi ông là ông Độc Tài. Có kẻ lại gọi là ông Sáng Suốt. Bởi vì ông đã sút ra một trái ba lông mang tựa đề là "Độc tài sáng suốt để cứu nước". Nghe ông truyền giáo, Sức Voi bỗng thấy bùi tai, đầm ra mồ hôi ông Độc Tài, mồ hôi hơn cả những giọt hát Lê Thu, Khánh Ly, Uyên Phương.

Nhưng trong cơn mê, Sức Voi bỗng thấy hai ông hiện ra mờ mờ ảo ảo, ông nào cũng đội trên đầu một cái mũ Độc tài uy nghi lẫm liệt. Bèn túm lấy một ông mà hỏi:

— Thưa ngài, nếu quyền binh về tay ngài, ngài sẽ làm gì?

Ông ta hét lên như sấm:

— Ta hả? Ta sẽ ngồi thật chắc trên ngai vàng cho đến hơi thở cuối cùng, đừng hòng đưa nào đuổi được ta ra khỏi đó.

Bí quyết của ta là sự cao, thuế thật nặng cho dân chúng nghèo mạt luận. Độc tài mà, phải thế mới đúng sách! Mà với cái bọn dân nghèo phải thế mới đáng đời. Ai bảo không biết thân biết phận, cứ hay than van, hay kêu nài rã rõi.

Còn bọn nhà giàu thì ta cần giúp đỡ cứu bồ, thỉnh thoảng ta phải tìm cách, tí dụ như tăng thuế, cấm nhập cảng, để cho của cải của chúng được tăng giá trị lên gấp đôi gấp ba. Thằng nhà giàu nào chán cái xứ này, thì ta nhắm mắt cho nó ôm tài sản chạy ra nước ngoài mà sống. Nó giàu mà, chịu khổ không quen, mình nên tội nghiệp, nên nhân đạo một chút chứ!

Còn những thẳng tham nhũng, gian thương đầu cơ đều là chỗ quen biết với ta, ta phải để yên cho chúng làm ăn, và lại có phải tiền của ông của cha ta đâu mà ta cần. Tuy nhiên, thỉnh thoảng ta cũng phải làm bộ hồ hào chống tham nhũng, đầu cơ, chạy qua thủng nước lèo tí, kéo Tây nó cười cho! Nếu cần, thỉnh thoảng ta cũng sẽ cho vô một vài chú tếp riu để trấn an dư luận, còn mấy thẳng gộc, thẳng bụi thì thôi, xả và, anh em cả.

Nhưng cũng đừng thấy ta dễ dãi với bọn này mà tưởng ta hiền.

Xung quanh ta đã có muôn vàn khuyến ụng khuyến phê, kẻ nào thử ho he coi, ta ra lệnh chúng đem về tằm quất cho vài keo tình người, tự nhiên chẳng cần phải cắt nghĩa, kẻ đó cũng sẽ thối tháo thế nào là độc tài. Còn nhà người, ta nói vẫn tất bấy nhiêu, nhà người đã hiểu thế nào là Độc tài chưa?

Kẻ hèn này nghe hỏi, giật mình, run bắn, vội thưa:

— Dạ... rồi!

Nhưng ngo sang bên, thấy ông Độc tài số hai vẫn đứng đó, bèn hỏi!

— Dạ còn Ngài! Ngài cũng đội cái mũ Độc tài, vậy Ngài có giống ông kia không ạ?

Ông này giọng nói cũng oang oang như lệnh võ:

— Không! Ông không giống ai hết, chỉ giống ông mà thôi! Ta mà nắm quyền xứ này thì có nhiều thẳng bỏ bố với ta. Xứ này chỉ có hai ngàn đũa thao túng tất cả lợi tức, mồ hôi xương máu của mười triệu người, ông sẽ hành chúng nó để mười mấy triệu mạng kia đỡ khổ.

Trước hết là ông túm một trăm sáu chục đũa hiện đang quýt sáu trăm triệu bạc thuế, ông tịch thu cha nó gia sản của chúng nó đi, thế là quốc gia của ông sẽ có được cả mấy chục tỉ, có khi cả trăm tỉ là khác.

Tất cả những bọn đầu cơ tham nhũng, gian lận, ăn cắp của công cũng vậy, nếu ông không nở lời chúng ra pháp trường cát, thì ông cũng cứ "tịch" hết của chúng, của César phải trả lại cho César.

Rồi cả những thẳng cậy có tiền tiền nhiều bạc ỉm lót cho những đũa con hèn nhất chườn ra ngoại quốc để trốn lính, ông cũng "tịch" hết cho chúng biết thân. Những thẳng nhà giàu nào đã tuồn được một số tiền bạc ra nước ngoài sống phây phây bơ sữa thì ông cho chúng mày đi luân, tài sản của chúng mày còn lại trong xứ ông cho xung công tuốt, thử xem chúng mày hay những người ở lại trong nước để tranh đấu, đũa nào khôn đũa nào dại?

Ông mà làm một phát như thế là quốc gia sẽ có hàng trăm tỉ bạc, ông sẽ miễn thuế kiếm vớ cho dân nghèo mấy năm cũng được, lúc ấy ông hồ hào toàn dân chống Cộng là họ đi phăng phăng, cần đến mấy triệu

lính lại chẳng có, cần gì phải đi xua mỗi ngày như xua gà xua vịt?

Đấy ông đọc tài như thế đó, chú mày có chịu nổi không?

Sức Voi còn đang lúng túng chưa biết trả lời sao, thì tiếng sấm bỗng nổi lên đùng đùng, một tia chớp lóe lên soi sáng hai khuôn mặt của hai vị đội mũ độc tài. Nhờ vậy, Sức Voi thấy rõ một ông hai con mắt thao láo thật là sáng suốt, còn một ông thì giống y như mấy ông thầy bói ngồi rờ mu rùa bên cạnh Lăng Ông, hoặc như chàng nghệ sĩ vẫn thường hát dạo ở các nhà hàng Kim Sơn, Thanh Thế.

Nhưng chỉ xét một cái, ánh chớp đã tắt, bóng tối trở lại bao trùm tất cả không gian. Cho nên đến giờ này, Sức Voi vẫn không phân biệt được ông Độc tài nào đã nói trước, ông nào nói sau, ông nào sáng, ông nào mù? Quý vị nào biết làm ơn chỉ giáo dùm, xin hậu tạ!

CHIA VUI

Được tin anh chị NGUYỄN XUÂN TÀI tức TRANG ĐỚP sẽ làm lễ thành hôn cho Trương-Nam

Cậu: NGUYỄN-MẠNH-HÙNG

đẹp duyên cùng

Cô: NGUYỄN-THỊ-HÀ

Hôn lễ được cử hành ngày 29-3-1970 tại Saigon

Chúng tôi thành thật chia vui cùng anh chị TÀI, và cầu chúc hai cháu duyên may phận đẹp.

CON-ONG

NHẬN XÂY CẮT

Hoặc giải đáp thắc mắc miễn phí

Viv.— Xây cất nhà cửa, thành lập họa đồ, Tính sức chịu đựng của cừ, nền, móng, Béton, trang trí, sửa chữa, điện, nước, hồ, mọt, lập bảng chiết tính họa đồ Mỹ, neo kỹ thuật của Mỹ.

Xin liên lạc với Ông ĐÁN, 12 Trần Khắc Chân, Tân Định, Saigon — Đ.T.: 41-441 từ 9g đến 12g

WELLS
UNIVERSITY
JUL 23 1970
LIBRARY

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

NGÀY LỘ CHÂN TƯỚNG

(Viết tiếp sức Vạn Tóc Mai)

Hôm sau, 23-3-1970, vẫn tại phòng Phụng Hoàng của khách sạn Hoàn Mỹ, các đảng chủ báo và ký giả đại diện lại tới họp hành. Du Thần Chi cũng đi. Đi với tư cách quan sát viên. Cảm thấy thoang thoang mùi cá ướp từ chợ Trần Quốc Toản tạt tới. Không, từ những lương tâm của một số chủ nhiệm nhật báo toát ra. Các chủ báo ngày, bữa nay, lên đồ lớn hết. Ra cái đều những nhà hướng dẫn dư luận. Nếu tám áo không làm nên thầy tu thì chủ báo ngày 4 trang 12 tiêu thuyết kịch dâm và 8 trang 19 tiêu thuyết dâm bốn « chủ tôi cuồng dâm » cùng y học trả hình gọi lại hình ảnh thú dâm cũng cóc xứng đáng iam chủ báo. Nhưng họ đã tưởng họ là cái rùa của đệ tứ quyền. Và họ coi báo tuần, báo tháng cóc ra cái khi gì hết. Chân tướng... tranh đấu của họ đã lộ. Than ôi, chỉ vì 10 ngàn tấn giấy mà họ muốn loại báo tuần ra khỏi Hội Đồng Báo Chí!

CỜ XÍ NHI PHI PỜ RÉT

Ông Quốc Phong lời tự điển Larousse ra, đi một đường định nghĩa:

— Pờ rét xí nhi phi... giuốc nô!

Như thế « pờ rét » đêch « xí nhi phi » nôi « rờ vuy ». Du Thần Chi rất đồng ý với tự điển và cả với ông Quốc Phong. Là: báo chí không phải là tuần báo, tạp chí... Cứ đồng ý một phát đi. Nhưng, Du này còn nhớ như in buổi họp sáng ngày 18-3-1970 tại Câu Lạc Bộ Báo Chí. Trong buổi họp này, báo định kỳ lên tiếng vung vít. Nhà báo lão thành Trần Tấn Quốc đã nói:

— Anh em đừng phân biệt báo ngày hay báo tuần. Mà chỉ nên quan niệm chúng ta là những người viết báo.

Và, nếu « pờ rét » đêch « xí nhi phi rờ vuy », tại sao Ủy Ban Tranh Đấu Giá Giấy In Báo không định nghĩa mẹ nó từ hôm bắt đầu tranh đấu. Như vậy, những cái tóc lôm chôm trên đầu Muối Chứa Thanh Chiêu nó sẽ đỡ phải chửi thề trong phòng hội. Thưa ông Quốc Phong, báo chí không phải là tuần báo thì tuần báo Kịch Ảnh nó là cái giống gì? Vừa vừa thôi chứ, « người to mồm » nhất nước. Người hùng Tôn Thất Đình sẽ trả lời chủ nhiệm tuần báo Con Ong ra sao khi ông Quốc Phong cho rằng « Pờ rét xí nhi phi... giuốc nô »?

Từ cái « đê phi ni si ông » của ông Quốc Phong ta có thể đồng đặc nói:

— Nhật báo đêch phải là thứ báo đặng ngọt hai chục tiêu thuyết dâm bốn, truyện ma quái và cướp nghề của thầy bói đặng từ vì mỗi ngày!

Hãy nhìn cho kỹ đồng nghiệp nhật báo quanh mình đã, rồi hãy « xí nhi phi », bạn vàng Quốc Phong!

GIÁ TRỊ TUẦN BÁO

Nhật báo chỉ có giá trị thông tin. Giá trị ấy chỉ có bề nổi mà không có chiều sâu. Giữa nhật báo Đông Pháp và tuần báo Phong Hóa hay tạp chí Nam Phong báo nào giá trị hơn báo nào. Tuần báo Time, Newsweek của Mỹ, Paris Match, L'express của Tây là cái giống gì đây? Tạp chí Văn, tuần báo Nghệ Thuật « Mai Thào » làm văn học nghệ thuật hay các nhật báo mần văn học, nghệ thuật? Ảnh hưởng tuần báo, tạp chí đối với văn hóa nặng lắm. Chỉ có ông Quốc Phong mới phủ nhận ảnh hưởng và giá trị tuần báo, tạp chí. Du này không kể những tuần báo lem nhem cũng như ông Quốc Phong hẳn không mang nhật báo... Cậu Chó ra làm điền hình, làm khuôn vàng thước ngọc cho nhật báo đê bệnh vực cái sự « xí nhi phi » của ông. Một trào lưu văn học chỉ được ghi vào văn học và lịch sử từ một xuất xứ tuần báo, tạp chí. Tự Lực văn đoàn dính liền với Phong Hóa, Ngày Nay. Nếu văn học có chỗ dành cho Cậu Chó thì mới kèm theo nhật báo...

Nhưng ta không cãi cộ ở đây. Quy chế báo chí không dự liệu điều nào đây báo định kỳ ra khỏi Hội Đồng Báo Chí. Vậy thì « xí nhi phi » bằng pháp thuật, Hội Đồng Báo Chí vẫn phải có đại diện báo định kỳ. Có lẽ, sợ báo định kỳ biết thương yêu nhau, đoàn kết và quyết giành nhiều ghế trong Hội Đồng Báo Chí nên nhật báo ít ỏi lại... chỉ dám đoàn kết khi tranh giành quyền lợi mới có ý nghĩ sai lầm là gạt báo định kỳ ra.

CHIỀU TRÊN CHIỀU DƯỚI

Các ông nhật báo muốn ngồi chiều trên. Và, tìm đen của các ông ấy chỉ mơ « một mình một chiều thành thời ngời ». Giác mơ nở hoa cứt lợn ấy biểu lộ rõ khi các ông nhật báo đòi họp riêng! Chủ Nhiệm tuần báo Muối Saigon Thanh Chiêu đã hét lớn « báo Fulro báo mũi lõ... » Du này không hiểu báo Fulro là báo gì? Bạn Thanh Chiêu nên làm một sự chia véc bờ « xí nhi phi » chẳng? Chủ nhiệm Con Ong Minh

DU THẦN CHI cặm tròng

Vô đã hưng hăng tỏ thái độ. Chỉ vì 10 ngàn tấn giấy mà bày trò chiếu trên chiếu dưới cái nhau như mỡ bò. Nếu Hội Đồng Báo Chí không được thí cho cái nhiệm vụ phân chia bông giấy, liệu có cày nhau, chia rẽ báo định kỳ với báo ngày không đây? Thôi nhờ các ông nhật báo một tí. Đừng hạch sách nhau Hội Báo Định Kỳ là cái gì? Là một lực lượng báo nghèo ngăn chặn âm mưu ăn bản. Cứ hiền thể và hãy ngừng mặt trả lời bài báo của linh mục Nguyễn ngọc Lan và sinh viên y khoa. Riêng anh em Con Ong đã trót không đồng ý với Tranh Đấu, đã bị áp lực của... Kỳ luật phải đọc bài phản đối Tranh Đấu vì Tranh Đấu lớn lối, ích kỷ và phóng đại quyền lợi chủ báo ngày thành « đệ tứ quyền bị bóp nghẹt » nên anh em Con Ong không... xứng đáng là « pờ rét ». Do đó, anh em đỡ bị chửi « lữ chuột gặm dưới 10 ngàn tấn giấy » và « bọn hủi chỉ biết quyền lợi của chúng nó ».

NHÀ NƯỚC CƯỜI BẰNG THÍCH

Căn cứ theo sự định nghĩa của ông Quốc Phong, từ nay, Con Ong là Con Ong, là giống vật! Được đi. Vật bốn chân luôn luôn biết liêm sỉ hơn người hai chân, nhất là người ham quyền lợi cá nhân. Xin bạn đọc hãy coi Con Ong là một... giống gì đó, tùy ý bạn. Nhất định Con Ong từ chối làm giống báo. Vì giống báo đang bị chửi là giống chuột, giống hủi.

Trong cái vụ Hội Đồng Báo Chí, nhà nước cười bằng thích nhé! Nhà nước đã cấy sinh từ phù cho « presse » — Chú ý: Presse signifie journaux! — Ông Lưu Vĩnh Lữ sáng 23-3-1970 đã được nhà văn Mai Thào khen ngợi. Mai Thào, nhà văn lớn hôm nay, khen ông Lữ khỏi hải đên rất cay cú mà ông vẫn tươi. Khen ông Lữ chào Ban chủ tọa rồi phui đít ra về « Thơ thối hân hoan ». Ông phăng phăng đi như một hiệp sĩ sau khi rửa tay gói kiếm, mặc lũ ma giáo và chính giáo ăn oán giang hồ quanh bí kíp 10 ngàn tấn giấy!

Đến đây, cuộc tường trình về Đại Hội Báo Chí tạm ngưng. Sẽ tường trình tiếp cùng bạn đọc. Đón coi. Đón coi!

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Bồ Tùng Linh

(TIẾP THEO TBANG 3)

Asian Press Conference - Ban tổ chức cái hội thảo này vì « sáng phú » báo Giao Chỉ, vì coi báo « lộ canh » như không có, đã không thèm hỏi han gì đến những ông Trần Tấn Quốc, Trần Nhã, Minh Vô v.v... nên Hội Thảo bị làng báo Giao Chỉ phản đối, tẩy chay.

Mời đây, gọi là Hiệp Hội Báo Chí Thế Giới có làm một Thống kê, xếp báo chí Giao Chỉ vào hạng bét nhất thế giới, dưới cả báo Công Gô. Nay thấy ban Tổ Chức Asian Press Conference coi thường báo Giao Chỉ thấy rằng cái gọi là Hiệp Hội Báo Chí Thế Giới kia xếp hạng thật đúng. Ngay cả người Giao Chỉ cũng coi thường báo Giao Chỉ, huống chi người ngoài.

Gã Thâm coi Tivi thấy cảnh khai mạc Asian Press

Conference ở Hội Trường Diên Hồng, mấy ông nhà báo Nhật Bản Asahi ngồi hút thuốc lá lia lịa trong lúc ông Tổng Ngõ Khắc Tinh đọc diễn văn Ông Tổng đáng chừng đang buồn vì sự từ chức của ông Phó Quát, nên hình như không mấy háng hái, hùng hồn.

Cũng may là mấy ông báo Asian đến Saigon hội thảo không được gặp nhà báo Giao Chỉ. Nếu gặp, chỉ nội một vấn đề giấy in tiêu thuyết bị xếp ngang hạng giấy gói thuốc lào và chế độ cấp bông giấy báo cũng đủ làm cho họ điên cái đầu và vội vã đi một đường phú linh.

NHÂN TÀI TÌM THẤY

Tuần rồi, mặt mũi của 2 vị làm văn hóa nhà nghề Thanh Lăng và Phạm Việt Tuyên của cái gọi là Hội Văng Bút Giao Chỉ, nhờ được em Hoàng Hương Trang ví với... đít quần lĩnh cô đầu, đã nổi bật hẳn lên trên dư luận và báo chí.

Chủ Tiệm Minh Vô, sau khi đọc bài em Trang quạt chả chó, trời si đầu, bôi hắc ín và đại, tiêu tiện vung vít lên nhự vị đương kim chủ tịch và Tổng

Thư Ký Hội Văng Bút, đã ngửa mặt lên trời khóc 3 tiếng rồi cười 3 tiếng.

3 tiếng khóc đầu là Minh Vô khóc cho bọn thợ viết ở Con Ong.

Số là bọn thợ viết Con Ong từ lâu được tiếng là chửi rủa hung hãn, thô tục — C.O. chỉ bán được nhờ thế — nhưng nay so với lời chửi rủa phũ phàng, thô bạo, tàn nhẫn, cặn tầu ráo máng của em Hoàng Hương Trang thì bọn thợ viết C.O. còn kém xa... vì thế, Minh Vô bèn khóc 3 tiếng...

Xong, Minh Vô bèn cười lên 3 tiếng bởi vì gã lại thấy mừng vì đã tìm được con chim lạ Hoàng Hương Trang. Minh Vô bèn cười tở tở mà bảo bọn thợ viết C.O. rằng:

— Ông sẽ đuổi hết chúng mày. Ông sẽ đi mời em Hoàng Hương Trang về làm chủ bút báo ông. Em chửi như thế là đều và tục nhất nước... Ông phải có em ông mới hả chí lợm của ông...

Từ trước, bất cứ thằng nào tự khoe được Minh Vô đến nhà rải chiếu cạp điều mời về làm quân sư đều là nói phét... Chỉ bị giờ Minh Vô mới sửa soạn chiếu hoa đi mời em Hoàng Hương Trang, người nổi tiếng nhờ ví mặt mũi hai ông Thanh Lăng, Phạm Việt Tuyên với hai cái đít quần lĩnh cô đầu!!

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản. nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH